

jeg skulde sige min Mening, maaske ikke blive slet saa blide og velvillige. Det sker jo ofte, at Hjertets Egenskaber ere udviklede paa Taktikkens Bekostning, og det er sikkert Tilfældet med de 14.

Men jeg skal som sagt ikke sige noget ondt om dem. Der er ingen Ønsker eller Villie hos os til Krig med dem. Der skal tværtimod fra vor Side blive gjort alt muligt for at faa et loyalt Samarbejde med dem, og det er ingenlunde udelukket, at den tragiske Farce eller lystige Tragedie, som hedder „Højre i Sommersamlingen 1909“, ender paa samme Maade som „Naar den nye Vin blomstrer —“, at Ægtesengen bliver baaren over Scenen for aabent Tæppe. Sidste Akt er ikke spillet endnu, Ægtesengen er ikke baaren over Scenen endnu, men det vil bero meget paa de Herrer, om det skal blive muligt. Desværre vare saadanne Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) efter et Referat er fremkommen med forleden, og som helst ikke skulde være faldne, ikke særlig forsonlige. Der var ikke fra vor Side nogen Lyst til at stille os i Heltepositur, den Gang vi stemte imod Forliget. Det var simpelt hen Spørgsmaalet for os, om det, vi gjorde, virkelig var til Gavn eller Skade for Fædrelandet, og saa skulde de Herrer ikke optræde, som deres Ordfører har gjort.

Jeg vil ogsaa gerne vende mig med et Par Ord til det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), den egentlige Fører for de 14. Han har forleden talt baade om Parlamentarismen, ligesom det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), og om Højregruppernes Stilling til den almindelige Valgret. Om Parlamentarismen har jeg før haft Lejlighed til at sige min Mening, og den Mening vil jeg tilstaa er ikke bleven ændret i de 14 Dage, der ere gaaede. Min Beundring for Parlamentarismen er ærlig talt i saa stærk Aftagen, at den nærmest ikke er til Stede.

Jeg ønsker først at sige til Ministeriet, at det er saa dejlig uparlamentarisk, at det virkelig glæder mit Hjerte. Et saa uparlamentarisk Ministerium som dette vilde fryde de allerældste Provisorister her i Landet. Thi Sagen er den: Hvad sidde de Herrer paa? Det forrige Ministerium gik paa en Afstemning, men de Herrer sidde ikke paa nogen Afstemning. Hans Majestæt havde 27 forskellige Muligheder eller Umuligheder at vælge imellem, og han kunde have taget et Forretnings-

ministerium. Hans Majestæt kunde have gjort, hvad han vilde. Han kunde oven i Købet have faaet Grev Holstein til at danne et Ministerium, hvori han ikke selv havde Sæde. Men Hans Majestæts Øjne faldt, efter hans graciøse og gode Skøn, paa de 20. Hvorfor Hans Majestæts Øjne just have vendt sig i den Retning, ved jeg ikke. Maaske ere de blevne dirigerede, i alt Fald ere de nu faldne i den Retning. (En *Stemme*: De 6). Ja, det kunde ogsaa være blevet de 6. Logisk set ere 6 og 20 begge Mindretal. Hvad enten Mindretallet er paa 20 eller paa 6, er og bliver det Mindretal. Men i alt Fald faldt Hans Majestæts Øjne nu paa de Radikale. Han kaldte dem til sig, og fra at være en ydmyg, selig, gnaven Opposition bleve de det regerende Parti. Men hvad sidde de Herrer paa? Paa Hans naadige Majestæts naadige Villie, ikke paa andet. Ikke paa nogen Afstemning, ikke paa noget Flertal i Folketinget. Hans Majestæts Villie er alt. Nuvel, saa bøjer jeg mig som sædvanlig loyalt for Hans Majestæts Villie. Jeg siger, som nogle gamle Senatorer sagde, da Caligula gjorde sin Hest til Konsul: Man maa jo forhandle med det Bæst. Paa samme Maade siger jeg: Vi maa jo forhandle med de Ekscellencer, Hans Majestæt har givet os.

De Herrer sidde altsaa paa et Grundlag, som jeg selvfølgelig respekterer, men et Grundlag, som ikke har noget med Parlamentarisme at gøre. Derfor synes jeg ærlig talt, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) ikke havde behøvet at tale saa højtideligt om Parlamentarisme, og jeg synes navnlig ikke, at det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) paa sine Vælgermøder havde behøvet det. Parlamentarismen er ikke i Strid med Forfatningen, og den er heller ikke nødvendig efter Forfatningen. Det er en Statsskik, der kan vokse udad, men som kan vokse indad igen. Det beror ganske paa, hvorledes den passer til Landet. Jeg maa ærlig tilstaa, at denne Jubel over Parlamentarismen deler jeg ikke, og jeg tror heller ikke, at de Herrer inderst inde selv dele den. De sige, at det er det mindste Onde i dette Øjeblik. Men der kunde tænkes andre Former for godt Styre end just det, at Rigsdagspartierne skiftes til at regere gennem deres Ordførere.

Jeg ønsker dog at gøre en Bemærkning om Afstemningen forleden Dag. Ogsaa den er bleven misforstaaet. Flertallet, de 14, var saa venligt gennem dets Ordfører,